

Babam

– YıldızToksöz · 05 Mayıs 2013

Bu gün senin doğum günün ama sen yoksun. Yirmi yedi gün oldu bizi bırakıp gideli. Telefonun başında aramamızı beklemediğini bilmek çok acı. Hep söyledim sevdiklerinden ayrı olmaktan şikâyet edenlere, bir alo mesafesinde olmasının, istediğiniz an sesini duyabilecek olmanın huzurunu yaşayın, Allah böyle ayrılık versin diye. Şimdi teselli kelimelerim yok babacım, inan kendime bile kalmadı. Hani hep derlerdi ya, baba gidince bir yanın eksik kalır. Anlardım ama anlamakla yaşamak aynı değilmiş. Benim her yanım eksik kaldı, nasıl tamamlanır bilmiyorum.

Bazen babamı aramam lazım diyorum, unutuyorum gittiğini, sonra içimde tarif edemeyeceğim bir acı duyuyorum kahroluyorum. Bu acı öyle farklı ki, hiçbir acıya benzemiyor. Tek ilacı dua etmek, ancak o zaman ferahlıyorum. İnşallah sana ulaşıyordur dualarım.

Gittiğin günden beri sustum biliyor musun babacım. İçimde yaşıyorum derdimi. Anlatmıyorum kimseye. Çok ağlarsam senin orada üzüleceğini söylüyorlar ama ağlıyorum affet beni. Tek tesellim son günlerde her anımı seninle geçirmem, son nefesinde yanında olabilmem inan. Hep korkuyordum yanında olamayacağım diye. Rabbim nasip etti bana. Tüm evlatların yanındayken verdin son nefesini dualarla.

Bir bilsen o gün hastanede yaşadıklarımı. ‘İyi değilim kızım, doktora gidelim’ dediğinde hastaneye gidersek nefes almanın düzeleceğini sanmıştım. Daha önceki günler öksürdüğünde hırıltı kesiliyordu. O sabah çok hırıltı vardı. Yalvar yakar yaptırdım kahvaltını. Zaten son on gündür zorlamamla yiyordun yemeğini. Ne acıkıyordun, ne susuyordun. Ambulansla gittik hastaneye. Acil serviste damarını bulamadılar. O lanet hastalık damarlarını bitirmiş babacım. Senin damarını bulmaya çalışırken altı yaşım geldi aklıma. Kan almaları gerekiyordu benden tahlil için. Ankara Gata'daydık. Hemşire damarımı bulamıyordu. Ben ağlıyordum. İğneyi sürekli batırıp çıkarıyordu, canım yanıyordu. Birden ortalık karışmıştı. Sen dayanamayıp bayılmıştın. Bu sefer babamı nereye götürüyorsunuz diye hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamıştım. Acile taşırırken cebinden jeton, mendil, paralar düşmüştü. Hem ağlıyor hem onları topluyordum arkanızdan. Dayanamamıştın benim canımı yakmalarına ama ben o gün dayanmaya çalıştım babacım. Güçlü olmalıydım seni daha çok üzmemek için.

Onkoloğu çağırdılar elin elimde bekledik. Git gide daha kötü oluyordun. Hırıltın artıyor, nefes alman zorlaşıyordu ama serum takacaklarını iyileşeceğini düşünüyordum.

Hayatımda yaşadığım en acı andı biliyor musun? Doktorun; “Babanız için her şey bitmiş, evde mi, burada mı ölmesini istersiniz” dediği an. Rabbim kimseye yaşatmasın. Çaresizliğin acısı öyle ağır ki. Hastane bahçesine çıktım. Bağıra bağıra ağladım. Sonra sildim gözyaşlarımı. Yanına geldim, eve gidelim mi babacığım, dedim. İlaçlarını verdiler, evde dinlenmen gerekiyormuş. Nasıl söyleyebilirdim ki gerçeği.

Aslında çok yalan söyledim affet beni son günlerinde. İyi olmayacağını bile bile babacım sen daha öncede bu hastalığı yendin, iyi olacaksın dedim. İki gün önce gelmiştin Tekirdağ'a, evime. İstanbul'da sürekli soruyordun bana "kızım Tekirdağ'a ne zaman gideceğiz" diye. Yol ağır gelir düşüncesiyle erteliyordum. İyi ki gelmişsin. Demek ki, ecel benim evimde bulacakmış, çağırmış seni. Doktora babamı eve götürmek istiyordum dedim. Rahat yatağında yatmanı istedim son anlarında. Hepimizin yanında olmasını istedim. Eve geldik saati sordun, üçü çeyrek geçiyordu. Çok ışık var, ışıkları kapatın dedin, uyuyacağım. Gündüzdü ışıklar yanmıyordu...

İşığa gittin babacığım. İnşallah ışıklar içinde uyuyorsundur. Rabbim kabir azabı göstermesin sana. Mekânın cennet olsun.

Seni çok özlüyorum...

Yıldız TOKSÖZ